

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 1

Posłuchaj

()

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 2

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 3

Leon XIV świętuje 60. rocznicę *Nostra aetate*, modli się z anglikanami, jakby Leon XIII nigdy nie żył, i pozostawia ostatnich wiernych mnichów potępionych za głoszenie tego, czego kiedyś nauczał Rzym.

Podczas audiencji generalnej 29 października Leon XIV wykorzystał sześćdziesiątą rocznicę ogłoszenia *Nostra aetate*, by powiedzieć światu, że dialog sam w sobie jest istotą religii. Samarytanka przy studni stała się nowym wzorem wiary, nie dlatego, że rozpoznała Mesjasza, ale dlatego, że z Nim rozmawiała. Uwielbienie, powiedział, nie jest już związane z górą czy świątynią, ale z „duchem i prawdą”, terminem, który obecnie obejmuje każde wyznanie wiary i jego sprzeczności.

Nazwał *Nostra Aetate* „punktem bez odwrotu” w sposobie, w jaki Kościół spotyka się z innymi religiami, chwając jego wizję „promieni prawdy” w każdej wierze i wzywając wszystkich wierzących do „wspólnego działania” na rzecz ratowania planety i regulacji sztucznej inteligencji. To już nie jest język zbawienia, lecz zrównoważonego rozwoju. Kościół Chrystusowy został przekształcony w Organizację Narodów Zjednoczonych dobrej woli, a jego sakramenty zastąpiono sympozjami.

To, co w 1965 roku zaczęło się jako dyplomatyczna uwertura, przerodziło się w teologię poddania się. Krzyż nie jest już skandalem konkretnej prawdy; jest logo powszechnej współpracy. *Nostra aetate* nie jest już cytowane jako eksperyment, lecz jako objawienie. Sześćdziesiąt lat później tron objął Bóg, którego objawiła: Bóg, który słucha, uczy się i nigdy nie osądza.

Liturgia synkretyzmu

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 5

Tydzień przed tym przemówieniem papież zainscenizował wizualną kontynuację w samej Kaplicy Sykstyńskiej. Król Karol III i anglikański arcybiskup Yorku dołączyli do niego na wspólną modlitwę, która zacierała granicę między gospodarzem a gościem. Jak zauważył dziennikarz, kanonik dr Jules Gomes, w swojej szczegółowej relacji dla „[The Stream](#)”, anglikańskie szaty liturgiczne stały obok papieskiej bieli; liturgia była odprawiana antyfonalnie; wymieniano się błogosławieństwami; wymieniano się nawet tytułami honorowymi: każdy z mężczyzn był „konfratrem” w kaplicy drugiego.

Optyka była jednoznaczna. Dekret *Apostolicae Curae* Leona XIII ogłosił święcenia anglikańskie „absolutnie nieważnymi i bezwarunkowo nieważnymi”. Leon XIV zachowywał się tak, jakby to zdanie nigdy nie istniało. Żaden dokument nie został uchylony; zamiast tego wprowadzono sprzeczność. Podczas gdy były papież bronił integralności kapłaństwa, Leon kanonizował jego naśladownictwo z kurtuazji.

To był idealny sakrament nowej religii. Słowa pozostają na pergaminie, ale praktyka głośi głośniej. Współczesne papieństwo odkryło, że nie musi odwoływać doktryny, może ją po prostu przetrwać. Anglikanie kiedyś błagali o uznanie; teraz Rzym schlebia im, domagając się legitymizacji. Ekumeniczne marzenie się spełniło: obie strony zgadzają się teraz, że prawda nie ma już znaczenia.

Cisza wiernych

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 8

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 9

Podczas gdy Kaplica Sykstyńska rozbrzmiewała dyplomatycznym echem, z północy dobiegał zupełnie inny dźwięk. W Szkocji biskup Aberdeen potępił mnichów z Papa Stronsay, Synów Najświętszego Odkupiciela, za głoszenie, że współczesny Kościół i Wiara Świętych nie mogą współistnieć. Ich list nazwał to, co dostrzega każdy praktykujący katolik: że nowa religia synodalności przeczy starej religii ofiary.

Biskup nazwał ich słowa „niezgodnymi z jednością”. To sformułowanie mówi wszystko. Jedność z kim? Ta sama hierarchia, która teraz uznaje anglikanów za braci, wyklucza mnichów za wiarę w to, co zdefiniował Trydent. „Dialog” rozciąga się bez końca na zewnątrz, ale nigdy w górę, nigdy do wewnątrz. Jest cierpliwość dla niewiary i prześladowanie za wiarę.

Kontrast ten obnaża rządzącą naszymi czasami zasadę: inkluzję bez nawrócenia, miłosierdzie bez pokuty, jedność bez wiary. Im bardziej Kościół gratuluje sobie swojej otwartości, tym bardziej zawęża się przestrzeń dla każdego, kto wciąż wierzy w to, czego Kościół kiedyś nauczał.

Koniec dialogu

Bóg dialogu jest tolerancyjny, elokwentny i głuchy. Przyjmuje każdą modlitwę, bo nie uznaje żadnej. Przewodniczy ceremoniom, w których prawda zostaje zawieszona w imię harmonii, a harmonia staje się nową nazwą niewiary. Jego prorocy nazywają to postępem.

Ale Bóg, który założył Kościół, wciąż czeka za zasłoną: niezmienny, niezainteresowany panelami ani paktami. Nie prosi o współpracę; żąda nawrócenia. A kiedy oklaski ucichną i mikrofony zamilkną, to nie bóg dialogu przemówi. To będzie Słowo, które nigdy nie podlegało

negocjacji.

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 12

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Ocen

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Chris Jackson, Bóg Dialogu Nie Ma Wyznania Wiary | 15